

Professor C. A. Reuterskiöld:

FINLANDS INSATS

De ryska "stilleståndsvillkoren", som till intet förpliktar Ryssland beträffande "fredsvillkoren", avvisades lugnt och värdigt av Finland utan några stora åthävor. Och ändå var detta en av de få ljuspunkterna i det förskräckliga krig, som nu pågår och som till sin karaktär färgas av Ryssland och Förenta staterna. Mitt i all tidens våld och våld var det befriande och upplyftande att

se huru ett litet folk icke lät sig nedtryckas vare sig av fiendens massa eller frivilliga rådgivare från alla håll, utan klart såg sin väg och de ryska villkorens verkliga betydelse. En ljuspunkt var det framför allt i två hänseenden, dels därför att troheten ännu kan leva och göra sammanhållningen fast, dels därigenom att man i Finland icke lät sig förvillas av det töcken, som beskäftigt sprid-

des ut. Finland vill leva, men i samförstånd med det stora frändefolket söder om Östersjön och icke under rysk knutpiska eller amerikanska dollars.

Vi i Sverige måste också se saken från vår synpunkt och då kunna vi icke dölja för oss, att Finlands svar visserligen för oss betyder fortsatt och ökad risk, men också möjlighet till ökad trygghet under den tid, som nu kommer. För Finland kan denna tid bli en svår hemsökelsens tid, men om man tror, att Tyskland till sist skall stå med segern i sina händer, så betyder detta också seger för europeisk kultur och Finlands framtid. Finlands svar har dock sin största betydelse därigenom att det utgör ett fasthållande vid rätt och rättfärdighet även i politiken och ett uttryck för viljan att låta även de mindre staternas förhållanden regleras med men ej utan eller mot hänsyn till deras intressen. Man påminnes om Gustaf Adolfs död och dess lösen "förfäras ej du lilla hop". Det är nästan eljest, som ett glömt eko från gångna tider, som föga uppskattas av nutidens människor. Finlands svar betyder därför ett steg närmare de raka och rena linjerna, som måhända kunna för en tid ut-suddas men ändå till sist måste göra sig gällande.

Icke minst måste Sverige vara Finland tacksamt för dess hänvisning till ärans och pliktens väg, som även Sverige måste vandra, om det skall kunna i längden leva. Hårda och tunga tider kunna förestå även hos oss, men om vi icke kunna undgå dem så är det bättre att få dessa tider icke som slutet på ett årelöst liv utan som en genomgång till lyckligare tider. Finland har valt sin väg och säkerligen sett dess faror och dess möjligheter och därmed visat Nordens frändefolk vägen.

Finlands insats kan därför karaktäriseras som ett öppnande av tron på möjligheterna i det måhända till synes omöjliga läget. Däri ligger också en maning till alla Europas folk att visa Ryssland och Förenta staterna tillbaka från Europa, som dock alltför

utgör det viktigaste kulturområdet i världen.

För folkrättens bestånd och vidare utveckling är där en ofrånkomlig nödvändighet att de skilda nationerna eftertryckligt hävda sin rätt, uppkommen långt före det nu avsmnade folkförbundets tid, att vara självständiga medlemmar av en société de nation byggd å rättsprinciper och icke på andra staters bud eller goda vilja, som för övrigt visat sig endast vara en chimär. Även här har Finland visat vägen och vi stå alla i tacksamhetsskuld för denna betydelsefulla insats. För uppehållande av fredliga förbindelser mellan folken erfordras en viss ordning och en bestående folkrätt. Vål har det forna tsar-Ryssland medverkat till en sådan rättsordnings utbyggande, exempelvis genom initiativtagande till bland annat Haagkonventionerna. Men det nuvarande bolsjevikiska Ryssland verkar uteslutande nedrivande och hotar direkt alla mindre nationer. Exemplet på Rysslands fördomsfria brytande av ingångna fördrag äro många och behöva icke här upprepas. Icke ens de mellanfolkliga fördrag, såsom ovannämnda Haagkonventioner och Röda korskonventionerna i Haag och Genève, vilka alla kulturnationer lägga sig vinning om att söka iakttaga, har det bolsjevikiska Ryssland följt, utan i stället öppet förklarat, att desamma icke binda Ryssland.

Härav torde väl framgå den fara, som Ryssland utgör för den europeiska kulturen. Ryssland synes icke önska återställa några fredliga förhållanden i Europa, utan såsom även de framlagda vapenstilleståndsvillkoren ohöjlt visa istället söka införa osäkerhetstillstånd och anarki i de mellanfolkliga förbindelserna. I den mån Ryssland till synes accepterar vissa folkrättsliga regler eller fördrag utgör detta endast ett medel för Ryssland att genomföra sina planer på bolsjevisering av Europa och hela världen och därmed den europeiska kulturens förintande. Detta understrykes även klart i sak genom Finlands svar.